

Szent Flórián ünnepén

(Saját tudósítónktól.) Vidéki városokban, a templom mellett vagy a templomkert valamelyik sarkában jellegzetes szobor látható, homokból vagy hazai márványból. Egy római centurio áll a szobor talapzatán, tunikában, lábán a jellegzetes római saruval. Egyik kezében sasba és büszke S. P. Q. R.-be szökő dárdát tart, másikban esőbröt, melyből a szoborhoz viszonyítva egy aránytalanul kicsi házra víz ömlik. A szobor tüzet olt. Az ablakon kicsapó, durván kifaragott lángok, melyek barokk nyugtalansággal kígyóznak a ház köré, összeolvadnak a szent esőbröjéből kiömlő vízzel.

A talapzaton latin írás, a régi szokás szerint: »Domos, quas vis, libera et respice tectis!« — Kéri a szent oltalmát a házakra a tűzveszék ellen.

A fohász Szent Flóriánhoz száll, a tűzoltók védőszentjéhez.

Hogy ki volt Szent Flórián?

Mint majdnem minden szent, ő is úgy kezdte, hogy bátran kiállt a hite mellett, éppen akkor, amikor a kegyetlen Diocletianus császár 303-ban a legszigorúbb keresztényüldöző rendeletet adta ki. Azt nevezetesen, hogy ki kell végezni minden katonát, aki az új vallásnak (amely már nem is volt akkor annyira új), hívévé szegődik. Florianus történetesen katona volt, a régebbi Alsó-Ausztria Zieselmauer helyén, Cetiumban, később Laureacumban, a mai Lorchban. A császár Florianus jeles haditettei miatt éppenséggel fontosnak tartotta, hogy derék vitéze megrendíthetetlen római, következőképpen pogány maradjon. Am Flórián nem hajolt meg semmiféle császári parancs előtt, sem Aquilinus helytartó terrorizálására. Vértanuhalált vállalt: nehéz követ kötöttek a nyakára és bedobták az Enns folyóba. Holttestét megtalálták, eltemették és sírja fölé kolostort építettek, ami ma is fennáll Linz közelében. Holttestét 1113-ban Rómába vitték s III. Lucius pápa az ereklyét Gedeon krakkói püspök kíséretében Krakkóba küldte. A lengyelek ezóta védőszentjüknek tekintik és tisztelik.

Szent Flórián napján tartották meg a tűzoltók szokásos évi ünnepségüket, mely esütörtökön reggel 9 órakor kezdődött a kunuceai tűzoltólaktanyában. A kéményseprőipar ezúttal ünnepelte megalakulásának 500 éves jubileumát is. Az ünnepséget vitéz dr. Kiss Lajos, a székesfővárosi tűzoltóság főparancsnoka nyitotta meg. Kiosztotta a kéményseprő-alapítvány kamatait Kovács Sándor segédesővezető, Kocsis I. János tűzoltó és Balogh György tűzoltó között, akik mindhárman oltás közben sérültek meg. Szavai után *Devecis del Vecchio* Gyula ipartestületi elnök az alapítványt tevő elnök fia tartott beszédet. Az ünnepség befejezését követő díszmenet után a résztvevők a krisztinatóri templomba vonultak ünnepélyes szentmisére.

Délután egy órakor a Gellért-szálló terraszán zajlott le a kéményseprők zászlajának felavatása. *Devecis del Vecchio* Gyula üdvözölte a megjelent előkelőségeket és a zászlóanyát, vitéz dr. Kiss Lajosné. A megnyitó beszéd elhangzása után a zászlószögek beverésére került sor. A zászlóanya után sorra következett dr. Friedl István, aki az iparügyi minisztert képviselte, dr. vitéz Kiss Lajos tűzoltófőparancsnok a főpolgármester nevében, dr. Felkay Ferenc a polgármester nevében. Őket követték: dr. Tichy Kálmán, Gyulay Ákos miniszteri tanácsosok. A zászlóavatási ünnepség után a Gellért-szálló éttermében ebéd volt, amelyen az elnök a kormányzóra mondott felköszöntőt, míg a tűzoltóság főparancsnoka *Karafiáth* Jenő főpolgármester üdvözlését tolmácsolta. Beszédének végén a magyar sors jobbrafordulását kívánta.